

Autismus

Alfred Baur

1. Rafael

Podle zprávy dr. Bruna Callegaro, Sao Paolo, Brazílie

Rafaela přivedli jeho rodiče do kliniky Tobiáš v pěti letech. Byl jejich prvním dítětem. Těhotenství probíhalo bez zvláštních potíží a Rafael se narodil jako zcela zdravé dítě. Jeho matka ho kojila až do osmého měsíce a byla by, jak je to v Brazílii zvykem nepřestala s kojením, kdyby opět neotěhotněla. Rafael byl zdravý a velmi klidný. Vývoj řeči a pohybu probíhal normálně až do okamžiku, kdy se narodila jeho sestra. To mu bylo 1,5 roku. Přestal mluvit a nemohl chodit vzpřímeně. Naučil se opět chodit až ve 2 letech a 8 měsících.

Když jsem ho poznal, neprojevoval nejmenší zájem, nevšímal si toho, co se kolem něj děje, byl motoricky velmi neklidný. Nenavázal kontakt pohledem. EEG a počítačový tomograf byly normální, přesto dostával neuroleptika. Rafaelova matka se velmi rychle naučila chirofonetiku a cvičila s chlapcem třikrát denně skupiny hlásek.

Byla vysazena neuroleptika a nahrazena léky anthroposofické medicíny. Po čtyřech měsících začal Rafael mluvit. Jeho pohyby začaly být harmoničtější, jeho chůze, dříve nejistá, byla nyní jistější a cílevědomější. Vyhledával kontakt se svými rodiči, se sestrou, se stejně starými dětmi. Bez křiku požádal o to, co si přál.

V průběhu jednoho roku došlo k velmi radostné změně. Rafael byl klidnější, trpělivější. Mnoho mluvil a tvořil věty ze dvou slov. Při tom používal hlavně substantiva, některá zájmena a příslovce místa. Velmi často používal slovo „ne“.

Dnes, o čtyři a půl roku později, tvoří Rafael zcela správné věty. Nazývá se svým jménem, ale ještě neříká „já“. Rozumí pojmovým kvalitám času, místa, intenzity a frekvence. Rečová vada byla zcela odstraněna, až na malou dyslaliu - místo R říká někdy L. Bez přítomnosti matky si hraje s ostatními dětmi. Samozřejmě, můžeme ještě pozorovat opoždění ve vývoji, které Rafael jistě ne úplně, ale z velké části dožene.

2. Gottfried

Podle zprávy Dietra Schulze, Rudolfzell

Gottfriedovi bylo 3 1/4 roku, když jsem se s ním seznámil. Těhotenství bylo normální, ale porod probíhal příliš rychle. Gottfried sice hned dýchal, ale při tom se silnou a rychlou frekvencí. V 6 měsících zpozorovali rodiče, že jeho vývoj neprobíhá správně. Lékaři se domnívali, že došlo k poškození při porodu. EEG bylo normální. Gottfried nic nenapodoboval. Neprojevoval radost, když se s ním rodiče mazlili. Často pohupoval hlavou. Jako malé dítě měl velké problémy s usínáním. Od počátku byl terapeuticky podporován jeho pohybový vývoj. Ve dvou letech se naučil chodit.

Gottfried vyslovil jen jedno slovo: „Mama“. Spatně kousal, skoro necítil bolest. Shazoval předměty se stolu jako malé dítě. Přehraboval se ve věcech a škrábal je, chodil stereotypně v kruhu. Měl zálibu v prostředním pásu silnice a zkoumal kryty kanálů. Měl zvláštní, nutkavý zájem o kolíčky na prádlo. Lékař předepsal Bryophyllum a Myrha comp. V prvním týdnu intenzivní terapie byl vypracován program, který se matka naučila, aby ho doma pravidelně prováděla.

Po čtyřech měsících matka oznamovala, že se jeho chování zlepšilo a že se spontánně naučil vyslovovat některá slova: „Papá, Deckel, Auto, Eia popeia, brenn, Amen“ („tatínek, kryt, auto, hajá, hoř, amen“). Byl také ochoten některá slova opakovat.

Po více než jednom roce přišel Gottfried se svou matkou na druhý intenzivní kurs. Bylo mu nyní 4 1/4 roku. Mezitím byl několikrát na kontrole u jiného chirofonetika. Jeho chování a řeč se zlepšily. V této době však měl velký epileptický záchvat spojený se zástavou dechu. Bylo zjištěno ložisko v levé polovině mozku. Potom došlo k ještě několika menším záchvatům. Stále ještě nebylo lehké s ním vyjít. Jestliže nedostal to, co si přál, strašlivě křičel. Neznal žádné nebezpečí. Dostal bohatý program cvičení: cvičení rovnováhy, prstové hry s panenkami atd.

Jak bude vývoj pokračovat dál, to se ještě nedalo říci.

3. Možnost stát se člověkem - tuberózní skleróza mozku

Přejímám tuto zprávu z časopisu „Tuberoze Sklerose Deut- schland, oběžník č. 6“. Tam je otištěn dopis jedné matky, v němž píše o své dceři.

Martině je nyní sedm let. Těhotenství probíhalo s obtížemi: krvácení ve 3. měsíci, děložní stahy od 6. měsíce, poloha koncem pánevním, porod císařským řezem. Brzy se ukázalo, že

má Martina motorické poruchy. Nemohla zvednout hlavu. Nedovedla navázat kontakt pohledem. Pomocí Bobathovy gymnastiky se jí v osmi měsících podařilo postavit, ale brzy na to se dostavily BNS-křeče. Vysvětlili nám, že Martina je postižené dítě a že se její stav může ještě zhoršit. Dostala dosti velkou dávku Rivotriolu. Pro nás začala nejtěžší doba našeho života. Martinin stav se stále zhoršoval. Ač jsme se sebevíce snažili, nemohli jsme s ní navázat kontakt. Počítačová tomografie ukazovala zjizvení, jinak nebyly zjištěny žádné další nálezy. Asi po třech měsících se snížily série velkých záchvatů a Rivotriol mohl být zredukován. Protože jsme však u ní zpozorovali záchvaty jiného druhu (absence, psychomotorické záchvaty), dostala ještě Phenobarbital. Tenkrát se poprvé na jejím těle objevily bílé skvrny, všechny najednou, takřka přes noc, dodnes jich nepřibýlo. Domnívali jsme se, že skvrny vyvolal nový lék. Následovala hrozná diagnóza - tuberózní mozková skleróza. Neexistuje nic, co by mohlo pomoci.

Ztratili jsme poslední zbytek naděje. Mysleli jsme, že to všechno vůbec nezvládneme. Martina byla stále horší. Téměř už nespala a křičela ve dne v noci. Střídali jsme se s mužem v noci po dvou hodinách ve spaní. Martina dostávala léky, ale ty nepomáhaly. Po těchto hrozných měsících došlo ke zlepšení. Záchvaty ustoupily. V 18 měsících se Martina naučila chodit. Ve třech letech mohla být vysazena neuroleptika. Poruchy v chování však zůstaly. Odmítala přívětivost a náklonnost, kterou jí její blízcí projevovali. Kvůli maličkostem, které se jí zřejmě nelíbily, začala dlouho a zuřivě křičet. Protože teď v noci spala, mohli jsme sebrat síly k tomu, abychom se jí přes den mohli lépe věnovat. Dozvěděli jsme se, že se tyto autistické projevy často vyskytují u tuberózní sklerózy. Slyšeli jsme o speciální terapii Rakušana Alfreda Baura, která podněcuje napodobovací schopnost. Přihlásili jsme se u jednoho léčebného pedagoga, který pečuje o postižené děti a používá také chirofonetiku. Kromě „mama“ nevyslovila Martina tenkrát žádné jiné slovo. V týdenním intenzivním kursu jsem se naučila chirofonetický program sestavený pro Martinu. S ní samou nemohl terapeut tenkrát pracovat. Byla naprosto nepřístupná terapii. Doma jsem s ní prováděla všechna cvičení. Zvláštní na nich je to, že dítě nemusí dělat nic jiného, než přijímat a nechat na sebe působit pohyblivé formy hlásek. To, co se dělo v následujících dnech a týdnech, bylo pro nás velmi překvapivé. Martina, která dosud velmi málo napodobovala, začala dělat věci, které dříve nedokázala. Nejdříve opakovala hlásky, potom celá slova. Během pěti měsíců se naučila asi 30 slov a odpovídala na otázky smysluplné „ano“ a „ne“. Znovu jsme navštívili onoho pedagoga. Tentokrát šla Martina k němu, podala mu ruku a přátelsky se na něj podívala. Nakonec s ním zůstala sama a souhlasila s tím, aby na ní prováděl chirofonetické tahy.

Martina jistě zůstane dále mentálně postiženým dítětem. A na základě klinického obrazu nemocí nelze další vývoj dopředu určit. Musíme dokonce počítat s tím, že se její stav může podstatně zhoršit. V každém případě jsme si však jisti, že jsme našli správnou cestu na anthroposofické bázi. Můžeme doporučit chirofonetiku všem těžce postiženým dětem, kterým chybí síla napodobovat. A to nejenom kvůli řeči, ale také proto, abychom jim dali šanci stát se „člověkem“.

4. Chci stále znova a znova slyšet slova

Podle zprávy Dietra Schulze, Rudolfzell

Christian je jedináček. Ve třetím měsíci těhotenství se dostavily děložní stahy, matka musela často ležet a užívala léky. Christian se narodil o šest týdnů dříve, musel do inkubátoru a dostal, zřejmě vinou nedostatečné péče, novorozeneckou sepsi doprovázenou záchvaty křečí. Brzy bylo rodičům nápadné, že se na ně Christian nedíval. Jeho pohybový vývoj byl opožděn. Až v jednom roce se začal trochu zajímat o okolí a reagoval na řeč. Pomocí určitých cvičení dokázal napodobovat pohyby, ale ne řeč.

Teprve chirofonetická léčba, která začala v 6 letech, ho podnítila k mluvení.

Christian měl od počátku chirofonetickou terapii rád. Předcházející léčba podle Tienbergena, která mu pomáhala zvyknout si na tělesný dotek, mu umožnila přijmout chirofonetické tahy, a tak pomocí tělesného kontaktu přijímat řeč. Už během první terapie pronesl celou větu, on, který dříve jen tu a tam utrousil nějaké slovo. Pronesl ji trošku nezřetelně, jen tak mimochodem, jako by to byla samozřejmost. Nikdo před ním tuto větu neřekl: „Chci stále slyšet slova.“ Autismus je těžko rozluštitelnou hádankou a je potěšující, že chirofonetika může v mnoha případech ovlivnit stav takto postiženého dítěte. Matka se během jednoho týdne intenzivní instruktivní výuky naučila chirofonetiku. Už po čtyřech měsících Christian opakoval velké množství slov. Pojmenoval asi dvacet předmětů i jejich zobrazení. Jeho mluvení tedy přesáhlo pouhé opakování. Jen výslovnost nebyla ještě úplně správná. Říkal např. místo „auto“ - „auho“. Můžeme počítat s tím, že Christian se bude moci v rámci určitých mezí vyjadřovat. Naučí se ptát a odpovídat, bude sdělovat radost a bolest. Vnikl do něho proud řeči, který vytváří vztah a spojení mezi lidmi.

5. Apoplektická ataka

Podle zprávy Lieselotte Gildemeiste, Lipsko

Paní Forsterová má 73 let. V 61 letech dostala kardiostimulátor, v 65 utrpěla apoplektickou mozkovou příhodu. Ochrnutí se dostavilo především na pravé noze. Nemohla téměř vůbec mluvit. S velkou námahou vyslovovala s tlakem pár hlásek.

Více než rok je v logopedické péči u paní Gildemesterové. Paní Forsterová byla ošetřována v sedě ve vozíku. Před každým chirofonetickým ošetřením se zpívalo. Po devíti měsících ošetřování byla pacientka příjemně povzbuzena. Cítila tepelný účinek hlásek až ke konečkům prstů na nohou, o kterých doposud neměla žádný pocitový vjem. Její silný, tvrdý hlas se nyní pohybuje ve vícetónové škále, až k lehce znějícím výškám. Někdy vyslovuje tato žena věty. Sama cítí zřetelnou změnu a je za to vděčná.